

רע"פ 8632/13 - ויסאם עסילה נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 8632/13

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: ויסאם עסילה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' כהן) ב-עפ"ת 1749-09-13, מתאריך 5.11.2013; בקשה לעיכוב ביצוע עונש; תגובת המשיבה מתאריך 10.1.2014

בשם המבקש: עו"ד מאיה גלעדי-ז'וסלן

בשם המשיבה: עו"ד עדי שגב

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים הנכבד (כב' השופט א' כהן) ב-עפ"ת 1749-09-13, מתאריך 5.11.2013, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה הנכבד בירושלים (כב' השופט נ' מהנא) ב-תת"ע 3232-01-12.

2. בית המשפט לתעבורה הנכבד הרשיע את המבקש, על פי הודאתו, בעבירות של: נהיגה בזמן פסילה ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, וגזר עליו את העונשים הבאים: פסילה מלקבל, או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה

עמוד 1

של 3 שנים, פסילה על תנאי וכן מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים, למשך 3 שנים, ו-12 חודשי מאסר בפועל. כן הורה בית המשפט לתעבורה הנכבד על הפעלת עונש מאסר על תנאי, למשך 18 חודשים, שהושת על המבקש בהליך קודם (פ"ל 2170-09-11), אולם קבע כי את מחציתו ירצה המבקש בפועל ובמצטבר לעונש המאסר שהוטל עליו ואילו מחציתו תרוצה בחופף, כך שבסך הכל ירצה המבקש 21 חודשי מאסר בפועל. זאת, מהטעם ש"הפעלת התנאי כולו במצטבר איננה מידתית למדיניות הענישה הנוהגת ותחטיא את מטרת הענישה" (לשון בית המשפט לתעבורה הנכבד).

3. המבקש לא השלים עם גזר הדין וערער עליו בפני בית המשפט המחוזי. טענתו העיקרית היתה כי בית משפט השלום לתעבורה הנכבד לא נתן בגזר-הדין משקל מספיק לשיקולי שיקומו של המבקש, אשר החל בתוכנית שיקום פרטית. בית המשפט המחוזי הנכבד דחה, כאמור, את ערעורו של המבקש, ובתוך-כך גם את טענתו של המבקש במישור זה. בפסק דינו עמד בית המשפט המחוזי הנכבד על כך שלחובתו של המבקש הרשעות קודמות בעבירות תעבורה שונות (21 במספר, על פי גזר הדין), ושזו לו ההרשעה השלישית בעבירה של נהיגה בזמן פסילה - אותה ביצע זמן קצר לאחר שסיים לרצות עונש מאסר בפועל שנגזר עליו בגין הרשעתו בעבירה דומה, ובשעה שעונש מאסר על תנאי למשך 18 חודשים מרחף מעל לראשו. בנסיבות אלה, ובהתחשב בפסיקתו של בית משפט זה, אשר נסקרה בגזר-דינו של בית משפט השלום לתעבורה הנכבד, נקבע כי העונש שהושת על המבקש - איננו חורג ממדיניות הענישה באופן המצדיק התערבות.

מכאן הבקשה למתן רשות ערעור שלפני, ולצידה גם בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהושת על המבקש. בהחלטה מתאריך 26.12.2013 הוריתי למשיבה למסור את תגובתה לבקשות, וכן הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל עד להחלטה אחרת.

4. לאחר עיון בבקשה למתן רשות ערעור, בתגובת המשיבה לה וכן בחומר שצורף אליהן, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות, באשר היא איננה עומדת באמות המידה הנדרשות על פי ההלכה הפסוקה לשם מתן רשות ערעור לדיון "בגלגול שלישי" בפני בית משפט זה (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)).

5. זאת ועוד - אחרת. עניינה של הבקשה בחומרת העונש שהושת על המבקש, וכידוע טענה מסוג זה איננה מקימה, ככלל, עילה למתן רשות ערעור לפני בית משפט זה, אלא במקרים חריגים בלבד, בנסיבות של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 5504/08 פלוני נ' מדינת ישראל (27.7.2008)). נסיבות שכאלה אינן מתקיימות במקרה שלפני. בהתחשב בעברו התעבורתי המכביד של המבקש ובעובדה שעמד לחובתו עונש מאסר מותנה בר הפעלה בעת ביצוע העבירות, מושא הבקשה הנוכחית, אין לומר כי העונש שהושת עליו סוטה במידה מהותית ממדיניות הענישה (ראו והשוו: רע"פ 1569/14 קרן פז נ' מדינת (6.3.2014); רע"פ 5638/13 נכפולגר נ' מדינת ישראל (15.1.2014); רע"פ 2221/11 הראל נ' מדינת ישראל (24.3.2011)).

6. אשר על כן - הבקשה למתן רשות ערעור נדחית, וממילא נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר. הצו הארעי שניתן בהחלטה מתאריך 26.12.2013 - בטל.

7. המבקש יתייבב, איפוא, לתחילת ריצוי מאסרו ב-בימ"ר ניצן, בתאריך 23.3.2014, בשעה 9:00, כשברשותו תעודת זהות, או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתנה היום, ח' באדר ב' התשע"ד (10.3.2014).

שׁוֹפֵט
